

Arrest

nr. 207 197 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 september 2015 en heeft op 24 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 8 juni 2017 en op 24 juli 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 29 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 19 februari 1969. U bent een soennitische moslim van Arabisch origine, geboren en getogen in Bagdad. In 2005 trouwde u met uw vrouw A. B. M. Uw vrouw was zelf sjiitische, afkomstig uit een gemengd huwelijk (een sjiitische vader en een soennitische moeder). Haar ouders stonden achter jullie huwelijk.

Op 17 december 2006 verhuisde u samen met uw vrouw naar Syrië omwille van de onveilige situatie in Irak. Op 21 mei 2007 keerde u alleen terug naar Irak omdat uw broer S. ontvoerd was. Drie dagen later verdwenen uw broers M. en H. eveneens. U begon vervolgens zelf aan een zoektocht naar uw broers. Tijdens deze zoektocht werd u tegen gehouden in Shorta Al Khamisa door verschillende gewapende personen die u in hun auto dwongen. U werd meegenomen naar een huis waar ook uw broers M. en H. werden vast gehouden. U werd ondervraagd over het feit dat u soenniet was en werd eveneens geslagen. Een paar uur later werden u en uw broers door jullie ontvoerders vrijgelaten, gezien Amerikaanse soldaten een actie voerden in jullie regio en jullie belagers niet met jullie betrappt wilden worden. U keerde terug naar Syrië op 28 mei 2007.

In januari 2008 keerde u terug naar Irak omdat uw vader erg ziek was. Na de dood van uw vader, korte tijd later, bleef u in Irak, waar u samen met enkele van uw broers als arbeider werkte en huizen schilderde, vloeren legde, verbouwde,...

Midden mei 2014 was u bij uw schoonfamilie aan het werk. Toen u naar beneden ging om met uw vrouw en schoonmoeder te ontbijten ontmoette u daar de persoon die verantwoordelijk was voor uw ontvoering in 2007. Deze persoon bleek de neef van uw vrouw te zijn. U bracht uw vrouw op de hoogte van het feit dat haar neef verantwoordelijk was voor uw ontvoering en ontvluchtte vervolgens het huis van uw schoonfamilie zonder dat haar neef dit gewaar werd. U vluchtte naar uw tante in de Al Fadel wijk. Uw tante raadde u aan om een paspoort aan te vragen en Irak te verlaten.

Gedurende de twee dagen die hierop volgde probeerde u uw vrouw te bereiken. Zij nam haar telefoon echter niet op. De derde dag na deze gebeurtenis belde uw vrouw u zelf op en vertelde u dat haar neven het huis waren binnen gevallen op zoek naar u en dat deze eisten dat zij van u moest scheiden. Ongeveer twee of drie weken later bent u officieel gescheiden van uw vrouw. U, uw vrouw en haar tante waren in de rechtbank aanwezig.

Ongeveer tien dagen na uw scheiding vroeg u uw paspoort en nieuwe identiteitskaart aan.

Op 27 juli 2014 reisde u naar Turkije samen met uw zus Noor.

Ongeveer een maand na uw vertrek kwamen er personen langs bij het huis van uw broer H. Deze personen waren gewapend en vroegen naar u. Hierna vroeg H. zijn paspoort aan. H. reisde naar Turkije in augustus 2015. Uw moeder reisde als laatste van jullie familie naar Turkije.

U vertrok uit Turkije op 1 september 2015. U reisde samen met uw neef A.-B. O. Z. Y. (CGVS X, O.V. X). U kwam aan in België op 12 september 2015 en vroeg asiel aan op 24 september 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor; uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw woonstkaart, een rantsoenkaart, uw kieskaart, een document van UNHCR Turkije, een document van UNHCR Syrië op naam van uw vrouw, de identiteitskaart van uw vrouw, de envelop waarmee u deze documenten werden toegestuurd, verschillende documenten in verband met de ontvoering van uw broer S., jullie huwelijksakte en medische documenten in verband met uw gehoorproblemen.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Irak vermoord zal worden door de neven van uw vrouw, meer bepaald door O.H., die lid was van de sjiitische militie Jaish-i-Mahdi, die verantwoordelijk was voor uw ontvoering in 2007 en die er in 2014 eveneens mee bedreigd had u te vermoorden.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) echter besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te

koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door u afgelegde verklaringen zijn immers niet geloofwaardig.

U kunt niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Irak voor vervolging van één van de neven van uw vrouw zou dienen te vrezen.

Zo verklaarde u dat O., de neef van uw vrouw tegen het huwelijk tussen u en uw vrouw was, gezien u een soenniet bent. O. was verder niet akkoord met het huwelijk tussen u en zijn nicht gezien hij degene was die u in 2007 ontvoerd had. Over de kortstondige periode die u in gevangenschap doorbracht, legde u echter tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u werd gevangen gehouden op dezelfde plaats waar ook uw twee andere broers werden vastgehouden. Uit de verklaringen die u toen aflegde bleek dat u tijdens uw gevangenschap duidelijk op de hoogte was van het feit dat er andere personen, meer bepaald uw broers, op dezelfde plaats als u werden gevangen gehouden. Zo verklaarde u immers "Uiteindelijk arriveerden we aan een huis waar mijn broers ook gevangen werden genomen, ik hoorde ze roepen van de marteling", "Ik hoorde mijn broers roepen van de pijn, zij zaten in een andere kamer" (CGVS I p. 12) "Op een gegeven moment hebben ze mij ergens in een huis gestopt, waar ik ook mijn broers zag en ze bleven ons slagen en mishandelen" (CGVS I p. 9). Tijdens uw tweede gehoor legde u aanvankelijk verklaringen af die hier niet in het minst mee te rijmen vielen. Zo verklaarde u initieel dat er niemand anders op dezelfde plaats als u werd vastgehouden. U verklaarde niet te weten of er mensen in hetzelfde gebouw als u werden vastgehouden, gezien u hier geen aandacht aan had besteed. Gevraagd of u nadien te weten kwam of er andere mensen op dezelfde plaats als u werden vastgehouden verklaarde u dat u er niet naar had gevraagd (CGVS II p. 10). Toen u later tijdens hetzelfde gehoor gevraagd werd waar uw twee broers dan werden vastgehouden, verklaarde u dat zij vast zaten in hetzelfde huis als u. Uw broers zouden u dit later hebben verteld (CGVS II p. 11). Geconfronteerd met de eerdere verklaringen die u aflegde over het feit dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat er mensen in hetzelfde huis als u werden opgesloten, verklaarde u dat u niets had gehoord. U vertelde over uw broers "Ik heb hun stemmen niet gehoord, maar na hun vrijlating hebben ze me het beschreven" (CGVS II p. 11). Deze uitleg volstaat niet. Om te beginnen vormt deze uitleg geen verklaring voor het feit dat u initieel verklaarde niet te weten of er al dan niet mensen met u in hetzelfde gebouw werden opgesloten. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat u nadien evenmin te weten kwam of er anderen mensen in hetzelfde gebouw werden opgesloten (CGVS II p. 10). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat deze uitleg nog steeds tegenstrijdig is met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste gehoor waarin u verklaarde dat u uw broers zou hebben horen roepen van de pijn. Er kan echter verwacht worden dat dergelijke gebeurtenis – uw broers die het uitriepen van de pijn – enige indruk op u zou achterlaten gezien dit u zou doen beseffen dat u niet de enige was die werd vastgehouden, niet de enige was die werd gefolterd en dat de personen die werden vast gehouden met u uw broers waren. Er kan dan ook verwacht worden dat u hier consistente verklaringen over zou afleggen. Zelfs indien er in het midden gelaten wordt of u tijdens uw gevangenschap de stemmen van uw broers herkend had of niet, kan toch van u verwacht worden dat, indien u werkelijk geschreeuw had gehoord van andere mensen die gefolterd werden u zich dit zou herinneren. Deze tegenstrijdige verklaringen omtrent uw kortstondige gevangenschap doen dan ook afbreuk aan de situatie zoals ze door u werd geschetst, namelijk als dat u door sjiitische militieën werd gevangen genomen en tezamen met twee van uw andere broers zou hebben vast gezeten in 2007.

Gezien de andere problemen die gebeurden in 2014 voortvloeien uit deze ontvoering die plaats vond in 2007, kan dan ook niet zomaar geloof gehecht worden aan deze gebeurtenissen. Daarbij komt dat de verklaringen die u aflegde omtrent deze gebeurtenissen evenmin overtuigend waren.

Om te beginnen valt het gedrag van uw vrouw en haar moeder tijdens en voorafgaand aan de ontmoeting met O. moeilijk te verklaren. Zo verklaarde u dat u tussen 2007 en 2014 nooit problemen heeft gehad met de neven van uw vrouw (CGVS I p. 11). Uw vrouw zou u immers nooit met haar neven in contact gebracht hebben. Zij wilde niet dat u contact had met haar neven (CGVS II p. 13). Zij had schrik voor de reactie van haar neven, gezien u soenniet was en zij wist dat haar neven bij de militieën waren (CGVS I p. 11, CGVS II p. 13). Deze neven zouden wel geweten hebben dat uw vrouw getrouwd was, maar zouden niet weten dat zij getrouwd was met een soennitische man. Uw schoonfamilie zou evenmin aan iemand verteld hebben dat u soenniet was (CGVS II p. 13). Neef O. zou in mei 2014 gewoon op bezoek zijn geweest bij de familie van uw vrouw toen u hem ontmoette (CGVS II p. 13).

Gezien de context die u zelf beschreef – uw vrouw wist dat haar neven lid waren van de milities, wou niet dat u hen ontmoette omdat u soenniet was en kon een ontmoeting gedurende zeven jaar voorkomen – lijkt het weinig geloofwaardig dat zij haar voorzichtigheid zomaar zou laten varen. U verklaarde immers dat de familie van uw vrouw u riep om te komen ontbijten, dat u naar beneden ging en daar O. zag zitten (CGVS I p. 13). Vervolgens stelde uw vrouw u aan hem voor als O., haar neef (CGVS I p. 13). Gezien de eerdere voorzichtigheid van uw schoonfamilie, lijkt het echter weinig waarschijnlijk dat uw vrouw u zomaar aan haar neef die lid was van Jaish-i-Mahdi zou voorstellen, en u daarbij niet eens op de hoogte zou brengen van de activiteiten van deze neef. Gezien een ontmoeting tussen u en haar neef, indien die slecht liep, toch enige risico's met zich meebracht, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat uw vrouw en schoonmoeder hun houding ten opzichte van zulke ontmoeting zo drastisch wijzigden en, in plaats van dergelijke ontmoeting te verhinderen, u zelfs aan O. voorstelden.

Verder waren de verklaringen die u aflegde omtrent de eerste ontmoeting die u had met O., de neef van uw vrouw en uw ontvoerder, niet overtuigend. Uw verklaringen omtrent het gedrag en de handelingen van O. nadat u hem ontmoet had waren niet consistent. U vertelde tijdens uw eerste asielaanvraag dat u O. beneden ontmoette, hem een hand gaf en weer naar boven vertrok. Net voor u naar boven ging hoorde u O. nerveus worden en een telefoontje plegen (CGVS I p. 9). Later tijdens dezelfde dag zouden er mensen van de militia bij uw vrouw thuis zijn langs geweest. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS beweerde u echter dat u O. noch had zien of noch had horen bellen (CGVS II p. 12, 15). Uw vrouw zou u hebben gezegd dat O. mensen had getelefoneerd, die later die dag langs kwamen (CGVS II p. 6). Geconfronteerd met deze inconsistente verklaringen, vermeldde u dat O. boos en nerveus geworden was, maar dat u niet meer wist of hij een telefoontje had gepleegd of niet (CGVS II p. 15). Gezien er verwacht kan worden dat een ontmoeting als dit – een rechtstreekse en onverwachte confrontatie met een persoon van wie u beweert dat hij u gevangen nam en u gefolterd had – toch enige indruk op u zou achterlaten, kan dan ook verwacht worden dat u consistente verklaringen zou afleggen over deze ontmoeting, uw indrukken en waarnemingen, de zaken die u O. had horen zeggen en zien doen. Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u tijdens uw eerste interview spontaan aanhaalde dat u O. nog had horen bellen en nerveus worden alvorens u naar boven ging, om tijdens uw tweede interview te verklaren dat u hem niet had horen of zien bellen. Het feit dat u hier vage en inconsistente verklaringen over aflegde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Verder waren de verklaringen die u aflegde omtrent uw verblijfplaats voor uw vertrek uit Irak weinig overtuigend. Zo verklaarde u immers tijdens het begin van uw eerste gehoor op het CGVS dat u in Bagdad in de wijk Adhamiya woonde, een puur soennitisch gebied. Gevraagd waar u verbleef tijdens de laatste dagen voor uw vertrek uit Bagdad verklaarde u dat u in Adhamiya verbleef in hetzelfde huis waar u vanaf 2008 had gewoond (CGVS I p. 5). Later bleek echter uit uw verklaringen dat u na de ontmoeting met O. naar uw tante in de wijk Al Fadel bent gevlucht (CGVS I p. 9). Sinds het moment dat u naar uw tante vluchtte bent u niet meer naar uw appartement in Adhamiya teruggekeerd (CGVS I p. 16). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, beweert u echter dat u inderdaad in Adhamiyah woonde, maar dat u nadat u O. had gezien, niet meer naar Adhamiyah terugkeerde (CGVS I p. 16). Deze uitleg volstaat niet. Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten volgt geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. U beweerde de laatste twee maanden voor uw vertrek uit Irak ondergedoken te hebben geleefd gezien uw leven in gevaar was. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u consistente verklaringen zou afleggen over deze periode. Het feit dat u hier niet in slaagt doet echter afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element uit uw relaas.

Verder waren de verklaringen die u aflegde omtrent het bezoek dat uw vervolgers aflegden aan het huis van uw broer inconsistent. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u immers dat deze mannen eind 2014 bij uw familie waren thuis geweest. U wist niet meer zeker of dit tijdens de 11de dan wel de 12de maand gebeurd was (CGVS I p. 14). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat zij langskwamen ongeveer een maand na uw vertrek naar Turkije. Uw moeder zou u dezelfde dag van dit incident op de hoogte hebben gebracht (CGVS II p. 4). Gezien u vertrok naar Turkije op 27/7/2014 (CGVS I p. 7-8), zou dit willen zeggen dat deze mannen in augustus 2014 zijn langs geweest. Later tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat uw broer H. naar Turkije vluchtte rond augustus 2015. Ongeveer twee maand hiervoor zouden deze mannen bij hem zijn langs geweest (CGVS II p. 15). Dit zou willen zeggen dat deze mannen ongeveer in juni 2015 bij uw familie waren langs geweest. Geconfronteerd met het feit dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent het tijdstip waarop deze personen nog naar u kwamen vroegen verklaarde u dat u het ook niet meer wist, dat u zich niet kon concentreren en dat er misschien fouten gebeurd waren (CGVS II p. 15). Gezien dit het meest recente vervolgingsfeit is dat gebeurd is in Irak, tevens het enige feit dat gebeurd is na uw vertrek, en deze gebeurtenis de aanleiding was voor het vertrek van uw broer uit Irak (CGVS I p. 14) kan dan ook

van u verwacht worden dat u hier consistente verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u hierbij in gebreke blijft doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element uit uw relaas.

Als laatste dient opgemerkt te worden dat het zeer uitzonderlijk is dat u geen scheidingsakte kan voorleggen. Bovendien waren de verklaringen die u aflegde omtrent het ontbreken van uw scheidingsakte weinig overtuigend. U zou noch over het origineel noch over een kopie van dit document beschikken. U verklaarde dat u uw scheidingsakte moest afgeven op het moment dat u uw identiteitskaart ging vernieuwen. U zou niet aan (een kopie van) uw scheidingsakte hebben gedacht, maar regelde enkel uw identiteitskaart en paspoort om te kunnen vertrekken (CGVS II p. 8). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat u het originele document noch een kopie zou terugkrijgen bij het aanvragen van uw nieuwe identiteitskaart. Gezien u er op dat moment reeds aan dacht om Irak te verlaten is het daarenboven weinig waarschijnlijk dat u er niet aan gedacht zou hebben dat dit een belangrijk document kon zijn voor het aantonen van de problemen die u kende. Het feit dat u enerzijds geen scheidingsakte voorlegt, en evenmin een overtuigende verklaring aflegt voor het ontbreken hiervan, terwijl anderzijds blijkt dat u tot na uw vertrek nog contact had met familieleden in Irak die u zouden hebben kunnen helpen bij het bemachtigen van een kopie (CGVS I p. 5-6, CGVS II p. 3), doet vermoeden dat u de scheidingsakte bewust achterhoudt om het CGVS in het ongewisse te laten over de omstandigheden waarin u bent gescheiden.

U verklaarde dat uw neef O. Z. Y. K. (CGVS X, O.V. X) ook in België is. U zou samen met hem naar België zijn vertrokken (CGVS I p. 3). U verklaarde dat hij ontvoerd werd door de milities, maar u wist niet of er een link was met uw eerdere problemen (CGVS II p. 14). Uw neef kreeg na een initiële weigeringsbeslissing van het CGVS in beroep de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toegekend, gezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het geloofwaardig achtte dat hij door militieleden aan een checkpoint gearresteerd werd omwille van het feit dat hij soenniet was en de naam O. had. Vanuit de verklaringen van uw neef kon echter niet afgeleid worden dat zijn problemen iets te maken hadden met de problemen die u heeft gekend. Toen uw neef gevraagd werd of zijn problemen iets te maken hadden met de problemen van zijn ooms, vertelde hij immers over de situatie in 2007, en verklaarde hij dat beide gebeurtenissen – zijn ontvoering in 2015 en de ontvoering van u en uw broers in 2007 – te maken hadden met het sektarisch geweld (CGVS X neef p. 15-16). Gevraagd naar de reden waarom u Irak verliet, sprak O. daarenboven enkel over de gebeurtenissen die in 2007 hadden plaats gevonden (CGVS X neef p. 6). Het feit dat uw neef de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet werd toegekend leidt niet automatisch tot het toekennen van een status voor u. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U kon echter niet aannemelijk maken dat u in Irak problemen hebt gekend die zouden wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet.

Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 5 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014

verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van / ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat Bagdad niet belegerd werd door ISIS, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op het niveau van 2012. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de

inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw woonstkaart, uw rantsoenkaart, kieskaart en de identiteitskaart van uw vrouw bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Verder legde u nog een huwelijksakte voor. Deze toont aan dat u getrouwd bent geweest, maar kan niet aantonen dat u omwille van uw huwelijk problemen heeft gekend in Irak. U legde eveneens een document voor van UNHCR in Syrië. Hierop staat dat u als vluchteling werd erkend. U verklaarde zelf naar Syrië te zijn gevlucht omwille van het feit dat er veel moorden gebeurden op soennieten. U werd in de periode voor uw vertrek naar Syrië zelf echter niet bedreigd (CGVS I p. 11). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u na deze erkenning bent terug gekeerd naar Irak, een daad die niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging. Het CGVS moet elke asielaanvraag op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het feit dat u in 2007 door UNHCR als vluchteling werd erkend zegt dan ook niets over uw actuele vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak. Verder legde u nog een document voor van uw asielaanvraag in UNHCR Turkije. Er dient echter

opgemerkt te worden dat dit document enkel stelt dat u een asielaanvraag heeft ingediend in Turkije, zonder dat er een inhoudelijk beoordeling van uw asielaanvraag werd gedaan. U zou immers pas op gesprek zijn mogen komen op 23/12/2016. Het medisch document dat u voorlegde ging over de afstemming van uw gehoorapparaat en zegt niets over uw vrees bij terugkeer naar Irak. Verder haalde u aan dat uw gehoorproblemen geen invloed hadden gehad op het gehoor (CGVS I p. 16) en verklaarde u op het einde van het tweede gehoor op het CGVS eveneens dat u de tolk en de vragen had begrepen (CGVS II p. 15). De envelop die u voorlegt toont aan dat er u documenten vanuit Istanbul werden toegestuurd. Verder legde u nog een heleboel documenten neer in verband met de ontvoering van uw broer S. in 2007. Hoewel de ontvoering van uw broer S. in deze beslissing niet betwist wordt, kunnen deze documenten echter niet aantonen dat u bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de volgende middelen aan:

“(I) EERSTE EN ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ART. 48/3 VREEMDELINGENWET IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET)

Ten onrechte stelt de Commissaris-Generaal dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn. Verzoeker heeft precieze, volledige en coherente verklaringen afgelegd m.b.t. zijn motieven en beweegredenen van zijn asielaanvraag.

Verzoeker heeft op omstandige wijze — gedurende ca. 8 uur (de twee gehoren samengenomen) — zijn asielmotieven toegelicht.

Hij heeft daarbij aannemelijk gemaakt dat hij de neef van zijn vrouw vreesde, ni. O.H., die lid was van de Sjiitische militie, Jaish- I — Mahdi.

De door de Commissaris-Generaal aangevoerde contradicties zijn allesbehalve fundamenteel en doen geen afbreuk aan de gegevens welke zeker en vaststaand zijn in dit dossier: de ontvoering van zijn broer S. in 2007 (cfr. de verschillende documenten en het gegeven dat de ontvoering niet het voorwerp van enige betwisting vormt) de echtscheiding van verzoeker met zijn vrouw, omwille van haar verwantschap met de neef (O.H.) (zie stuk 3; verzoeker is in afwachting van de beëdigde vertaling, en zal deze voegen van zodra deze in zijn bezit is)

Verzoeker heeft doorleefde verklaringen afgelegd nopens de feiten welke hem hebben gebracht zijn land te ontvluchten.

Verzoeker legt thans, ten bewijze van zijn asielaanvraag, ook nog volgende stukken neer:

de volmacht aan zijn moeder om de beslissing inzake echtscheiding te bekomen (stuk 6);

attest van het ziekenhuis m.b.t. zijn gehoorprobleem (stuk 7);

attest van verwondingen (stuk 8);

document inzake onteigening woning (stuk 9);

De vertaling van de respectievelijke documenten zullen — van zodra beschikbaar- nog worden gevoegd aan het dossier.

Het grieft verzoeker dat hij kleine en weinig betekenisvolle verschillen in zijn verklaringen uitvergroot om te concluderen dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn.

De Commissaris- Generaal gaat voorbij aan het gegeven dat de feiten reeds dateren van 2007 resp. 2014, d.i. ettelijke jaren geleden. Dat er bijwijlen een (gering) verschil is in de verklaringen van verzoeker of bepaalde détails in het asielrelaas licht verschillen, kan te maken hebben met de vervaging van de herinnering en de reflex van de kandidaat-vluchteling om deze lacunes in de herinnering in te vullen uit vrees dat de verklaringen anders aan geloofwaardigheid zouden inboeten.

De opmerkingen van de Commissaris-Generaal zijn vergezocht.

Onder stuk 5 wordt de repliek van verzoeker weergegeven op de diverse opmerkingen van de Commissaris-Generaal. De opmerkingen van verzoeker maken integraal deel uit van huidig verzoekschrift en dienen er samen mee te worden gelezen.

Verzoeker verzoekt uw Raad het gehoorverslag van verzoeker grondig te willen herlezen.

Uw Raad zal kunnen vaststellen dat verzoeker doorleefde, volledige, coherente en nauwkeurige verklaringen heeft afgelegd die zijn asielrelaas aannemelijk maken.

® Verzoeker verzoekt uw Raad hem het voordeel van de twijfel te verlenen en hem de vluchtelingenstatus te willen toekennen.

(II) TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ART. 48/4 VREEMDELINGENWET IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT ART. 62 VREEMDELINGENWET

Ondergeschikt, verzoekt verzoeker uw Raad hem de status van de subsidiaire bescherming te willen verlenen.

Geheel ten onrechte weigert de Commissaris-Generaal verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoeker wijst op het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq van 14 november 2016).

Het UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) die onder controle blijven van ISIS, of (iii) die fragiel en onveilig blijven nadat ze heroverd zijn op ISIS, niet gedwongen terug te sturen en een complémentaire vorm van bescherming te bieden.

De motivering van de Commissaris-Generaal is gebrekkig. Zij gaat enkel in op de vraag of er nog militaire acties zijn in Irak, Bagdad nog onder controle valt van ISIS;

Er wordt niet ingegaan op de vraag of Bagdad kan worden beschouwd als een gebied dat fragiel en onveilig blijft nadat het heroverd is op IS.

Dit is precies de situatie welke voorligt in Bagdad. In de loop van 2016 werd Bagdad terug ingenomen, doch de veiligheidssituatie blijft bijzonder fragiel in Bagdad.

Verzoeker voegt in bijlage een selectie van artikelen toe waaruit blijkt dat wekelijks en bijna dagelijks incidenten plaatsvinden in Bagdad waarbij steeds burgerslachtoffers vallen. (zie stuk 4)

Ook uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-Generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad precair is en blijft. De Commissaris-Generaal schrijft zelfs expliciet:

"Het is duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgersgericht is. "

" Dagelijks vinden er kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd de kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. "

De bestreden beslissing erkent ook het risico voor soennitische burgers — waarvan verzoeker ei een is- om het slachtoffer te worden van mishandeling, ontvoering of moord door de soennitische burgers. (zie p. 5 van de bestreden beslissing)

Het loutere gegeven dat er -volgens de Commissaris-Generaal- geen sprake zou zijn van willekeurig geweld of dat het publieke leven niet is stilgefallen, betekent niet dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Art. 48/ 4 Vreemdelingenwet stelt:

Jf 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*

De bestreden beslissing bevat (minstens impliciet) de stelling dat ernstige schade enkel kan bestaan in geval van willekeurig geweld in een gewapend conflict.

Over het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wordt in de bestreden beslissing — bij de beoordeling van de noodzaak aan toekenning van de subsidiaire bescherming- met geen woord gerept.

Daarbij komt dat aan de neef van verzoeker (O.: OV X) wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

De neef van verzoeker vroeg nochtans op dezelfde dag asiel aan, en komt uit dezelfde plaats in Irak. Twee personen in een identieke situatie worden aldus manifest verschillend behandeld.

In de bestreden beslissing wordt de indruk gewekt dat aan de neef van verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus zou toegekend zijn om reden van zijn persoonlijke problemen met de militie aan de checkpoints. Deze overweging is intellectueel oneerlijk en mist feitelijke grondslag, de subsidiaire bescherming wordt -krachtens de terzake geldende wettelijke bepaling- toegekend op grond van de (algemene) veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Indien voldoende geloof werd gehecht aan zijn persoonlijk asielrelaas, zou de neef van verzoeker erkend geweest zijn als vluchteling.

0 Door de neef van verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, is voor de neef van verzoeker erkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad dermate precair is dat een beschermingsstatus kan worden toegekend.

Verzoeker, uit de identieke regio, dient op dezelfde manier behandeld te worden en dient aldus minstens de status van de subsidiaire bescherming te worden toegekend."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn echtscheidingsakte, een aantal artikelen van 'Iraqinews', opmerkingen van verzoeker m.b.t. de bestreden beslissing, een volmacht aan zijn moeder om een beslissing inzake zijn echtscheiding te bekomen, een attest met betrekking tot zijn gehoorprobleem, een attest van verwondingen, een document omtrent de onteigening van zijn woning en een medisch attest met betrekking tot een schotwonde toe.

De verwerende partij legt met een nota van 29 mei 2018 het document "COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Irak" d.d. 26 maart 2018 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de beslissing

Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers relaas, dat inhoudt dat hij vreest te zullen worden vermoord door de neef van zijn vrouw, O.H., die lid was van de sjiiitische militie Jaish-i-Mahdi, die verantwoordelijk was voor zijn ontvoering in 2007 en die er in 2014 eveneens mee bedreigd had verzoeker te vermoorden. Deze beoordeling steunt op de volgende overwegingen:

- (i) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Irak voor vervolging van één van de neven van zijn vrouw dient te vrezen.

Verzoeker verklaarde dat O., de neef van zijn vrouw, tegen hun huwelijk was omdat verzoeker een soenniet is. O. was ook degene die verzoeker in 2007 ontvoerde. Over deze gevangenschap legde hij tegenstrijdige verklaringen af. Hij verklaarde tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat hij werd gevangen gehouden op dezelfde plaats als zijn twee andere broers. Uit zijn verklaringen bleek dat hij tijdens zijn gevangenschap wist dat er andere personen, meer bepaald zijn broers, op dezelfde plaats werden gevangen gehouden. Hij verklaarde immers *“Uiteindelijk arriveerden we aan een huis waar mijn broers ook gevangen werden genomen, ik hoorde ze roepen van de marteling”,* en *“Ik hoorde mijn broers roepen van de pijn, zij zaten in een andere kamer”* (CGVS I p. 12), en *“Op een gegeven moment hebben ze mij ergens in een huis gestopt, waar ik ook mijn broers zag en ze bleven ons slagen en mishandelen”* (CGVS I p. 9).

In het tweede gehoor verklaarde hij echter dat er niemand anders op dezelfde plaats werd vastgehouden. Hij wist niet of er mensen in hetzelfde gebouw werden vastgehouden en had hier geen aandacht aan besteed. Of hij nadien te weten kwam of er andere mensen op dezelfde plaats als hem werden vastgehouden, verklaarde hij dat hij er niet naar had gevraagd (CGVS II p. 10). Vervolgens gevraagd waar zijn twee broers dan werden vastgehouden, verklaarde hij dat zij vast zaten in hetzelfde huis. Zijn broers zouden hem dit later hebben verteld (CGVS II p. 11). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen verklaarde hij dat hij niets had gehoord. Hij vertelde over zijn broers: *“Ik heb hun stemmen niet gehoord, maar na hun vrijlating hebben ze me het beschreven”* (CGVS II p. 11). Dit verklaart niet waarom hij initieel verklaarde niet te weten of er mensen met hem in hetzelfde gebouw werden opgesloten. Hij verklaarde dat hij dit ook nadien niet te weten kwam (CGVS II p. 10). Zijn uitleg is nog steeds tegenstrijdig met de verklaringen bij het eerste gehoor dat hij zijn broers hoorde roepen van de pijn. Er kan worden verwacht dat een dergelijke gebeurtenis indruk op hem zou maken en dat hij hier consistente verklaringen over zou afleggen. Ongeacht of hij de stemmen van zijn broers herkende of niet, kan worden verwacht dat, indien hij werkelijk geschreeuw hoorde van andere mensen die gefolterd werden, hij zich dit zou herinneren. De tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn kortstondige gevangenschap doen afbreuk aan de verklaring dat hij door sjiiitische milities werd gevangen genomen en samen met twee van zijn andere broers zou hebben vast gezeten in 2007.

- (ii) Gezien de gebeurtenissen uit 2014 voortvloeien uit de ontvoering die plaats vond in 2007, kan dan ook niet zomaar geloof gehecht worden aan deze gebeurtenissen. Bovendien zijn verzoekers verklaringen omtrent deze gebeurtenissen evenmin overtuigend.

1. Het gedrag van verzoekers vrouw en haar moeder tijdens en voorafgaand aan de ontmoeting met O. is moeilijk te verklaren. Verzoeker verklaarde dat hij tussen 2007 en 2014 nooit problemen had met de neven van zijn vrouw (CGVS I p. 11). Zijn vrouw bracht hem nooit met haar neven in contact. Zij wilde niet dat verzoeker contact had met haar neven (CGVS II p. 13). Zij had schrik voor hun reactie, aangezien verzoeker soenniet was en haar neven bij de milities waren (CGVS I p. 11, CGVS II p. 13). Deze neven zouden wel geweten hebben dat zij getrouwd was, maar niet dat zij getrouwd was met een soennitische man. Verzoekers schoonfamilie zou evenmin aan iemand verteld hebben dat verzoeker soenniet was (CGVS II p. 13). Neef O. zou in mei 2014 gewoon op bezoek zijn geweest bij de familie van zijn vrouw toen hij hem ontmoette (CGVS II p. 13).

2. In deze context – verzoekers echtgenote kon een ontmoeting gedurende zeven jaar voorkomen – is het weinig geloofwaardig dat zij haar voorzichtigheid zomaar zou laten varen. Verzoeker verklaarde immers dat de familie van zijn vrouw hem riep om te komen ontbijten, dat hij naar beneden ging en daar O. zag zitten (CGVS I p. 13). Vervolgens stelde zijn vrouw haar neef voor (CGVS I p. 13). Gezien de eerdere voorzichtigheid van zijn schoonfamilie, lijkt het echter weinig waarschijnlijk dat zijn vrouw hem zomaar aan haar neef, die lid was van Jaish-i-Mahdi, zou voorstellen, en hem daarbij niet eens op de hoogte zou brengen van de activiteiten van deze neef. Gezien een ontmoeting tussen verzoeker en haar neef, indien die slecht liep, toch enige risico's met zich meebracht, is het weinig waarschijnlijk dat zijn vrouw en schoonmoeder hun houding ten opzichte van zulke ontmoeting zo drastisch wijzigden en, in plaats van dergelijke ontmoeting te verhinderen, hem zelfs aan O. voorstelden.
  3. Verzoekers verklaringen over zijn eerste ontmoeting met O. zijn niet overtuigend. Zijn verklaringen omtrent het gedrag en de handelingen van O. na hun ontmoeting zijn niet consistent. Hij vertelde bij het eerste gehoor dat hij O. beneden ontmoette, hem een hand gaf en weer naar boven vertrok. Net voor hij naar boven ging, hoorde hij O. nerveus worden en een telefoontje plegen (CGVS I p. 9). Diezelfde dag zouden er mensen van de militie thuis zijn langs geweest. Bij het tweede gehoor op het CGVS beweerde hij echter dat hij O. niet had zien of horen bellen (CGVS II p. 12, 15). Zijn vrouw zei hem dat O. mensen had getelefoneerd, die later die dag langs kwamen (CGVS II p. 6). Hiermee geconfronteerd zei hij dat O. boos en nerveus geworden was, maar dat hij niet meer wist of hij een telefoontje had gepleegd of niet (CGVS II p. 15). Aangezien een dergelijke ontmoeting – een rechtstreekse en onverwachte confrontatie met een persoon van wie hij beweert dat hij hem gevangen nam en gefolterd had – toch enige indruk op hem zou achterlaten, kan worden verwacht dat hij consistente verklaringen zou afleggen over deze ontmoeting.
- (iii) Verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaats voor zijn vertrek uit Irak zijn weinig overtuigend. Zo verklaarde hij aan het begin van het eerste gehoor op het CGVS dat hij in Bagdad in de wijk Adhamiya woonde, een puur soennitisch gebied. Gevraagd waar hij verbleef tijdens de laatste dagen voor zijn vertrek uit Bagdad verklaarde hij dat hij in Adhamiya verbleef in hetzelfde huis waar hij vanaf 2008 had gewoond (CGVS I p. 5). Uit zijn latere verklaringen bleek dat hij na de ontmoeting met O. naar zijn tante in de wijk Al Fadel vluchtte (CGVS I p. 9). Sinds hij naar zijn tante vluchtte, keerde hij niet meer terug naar zijn appartement in Adhamiya (CGVS I p. 16). Hiermee geconfronteerd, beweert hij dat hij inderdaad in Adhamiyah woonde, maar dat hij na de ontmoeting met O. niet meer naar Adhamiyah terugkeerde (CGVS I p. 16). Aangezien hij beweerde dat hij de laatste twee maanden voor zijn vertrek uit Irak ondergedoken heeft geleefd, kan worden verwacht dat hij consistente verklaringen zou afleggen over deze periode.
- (iv) Verzoekers verklaringen over het bezoek dat zijn vervolgers aflegden aan het huis van zijn broer zijn inconsistent. Bij het eerste gehoor op het CGVS verklaarde hij dat deze mannen eind 2014 bij zijn familie waren thuis geweest. Hij wist niet meer zeker of dit tijdens de 11de dan wel de 12de maand was (CGVS I p. 14). Bij het tweede gehoor op het CGVS verklaarde hij dat zij ongeveer een maand na zijn vertrek naar Turkije langskwamen. Zijn moeder zou hem dezelfde dag van dit incident op de hoogte hebben gebracht (CGVS II p. 4). Aangezien verzoeker naar Turkije vertrok op 27 juli 2014 (CGVS I p. 7-8), houdt dit in dat deze mannen in augustus 2014 langskwamen. Bij het tweede gehoor verklaarde hij dat zijn broer H. naar Turkije vluchtte rond augustus 2015. Ongeveer twee maanden hiervoor zouden deze mannen bij hem zijn langs geweest (CGVS II p. 15). Dit betekent dat deze mannen ongeveer in juni 2015 bij zijn familie langskwamen. Hiermee geconfronteerd antwoordt hij dat hij het ook niet meer wist, dat hij zich niet kon concentreren en dat er misschien fouten gebeurd waren (CGVS II p. 15). Gezien dit het meest recente vervolgingsfeit is dat gebeurd is in Irak, tevens het enige feit dat plaatsvond na zijn vertrek, en deze gebeurtenis de aanleiding was voor het vertrek van zijn broer uit Irak (CGVS I p. 14), kan verwacht worden dat hij hier consistente verklaringen over zou afleggen.

- (v) Verzoeker kon geen scheidingsakte voorleggen. Zijn verklaringen over het ontbreken van een scheidingsakte zijn weinig overtuigend. Hij zou noch over het origineel, noch over een kopie van dit document beschikken. Hij verklaarde dat hij zijn scheidingsakte moest afgeven op het moment dat hij zijn identiteitskaart ging vernieuwen. Hij zou niet aan (een kopie van) zijn scheidingsakte hebben gedacht, maar regelde enkel een identiteitskaart en paspoort om te kunnen vertrekken (CGVS II p. 8). Het is onwaarschijnlijk dat hij het originele document, noch een kopie zou terugkrijgen bij het aanvragen van een nieuwe identiteitskaart. Gezien hij er op dat moment reeds aan dacht om Irak te verlaten, is het weinig waarschijnlijk dat hij er niet aan gedacht zou hebben dat dit een belangrijk document kon zijn voor het aantonen van de problemen die hij kende. Het feit dat hij enerzijds geen scheidingsakte voorlegt, en evenmin een overtuigende verklaring aflegt voor het ontbreken hiervan, terwijl anderzijds blijkt dat hij tot na zijn vertrek nog contact had met familieleden in Irak die hem zouden hebben kunnen helpen bij het bemachtigen van een kopie (CGVS I p. 5-6, CGVS II p. 3), doet vermoeden dat hij de scheidingsakte bewust achterhoudt om het CGVS in het ongewisse te laten over de omstandigheden waarin hij is gescheiden.
- (vi) Verzoeker verklaarde dat zijn neef O. Z. Y. K. (CGVS X, O.V. X) ook in België is. Hij zou samen met hem naar België zijn vertrokken (CGVS I p. 3). Hij verklaarde dat hij ontvoerd werd door de milities, maar wist niet of er een link was met zijn eerdere problemen (CGVS II p. 14). Zijn neef kreeg na een initiële weigeringsbeslissing van het CGVS in beroep de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toegekend, gezien de Raad het geloofwaardig achtte dat hij door militieleden aan een *checkpoint* gearresteerd werd omwille van het feit dat hij soenniet was en de naam O. had. Uit de verklaringen van zijn neef blijkt niet dat zijn problemen iets te maken hadden met de problemen die hij heeft gekend. Toen zijn neef gevraagd werd of zijn problemen iets te maken hadden met de problemen van zijn ooms, vertelde hij immers over de situatie in 2007, en verklaarde hij dat beide gebeurtenissen – zijn ontvoering in 2015 en de ontvoering van verzoeker en zijn broers in 2007 – te maken hadden met het sektarisch geweld (CGVS X neef p. 15-16). Gevraagd naar de reden waarom hij Irak verliet, sprak O. daarenboven enkel over de gebeurtenissen uit 2007 (CGVS X neef p. 6).

b. De beoordeling

Verzoeker voert aan dat de aangevoerde tegenstrijdigheden niet fundamenteel zijn en geen afbreuk doen aan de vaststaande elementen in het administratief dossier, in het bijzonder de ontvoering van zijn broer S. en de echtscheiding met zijn vrouw omwille van haar verwantschap met de neef. Hij wijst er ook op dat hij thans wel degelijk een bewijsstuk van de echtscheiding neerlegt.

Verzoeker voert aan dat de kleine en weinig betekenisvolle tegenstrijdigheden van feiten die reeds dateren uit 2007 en 2014 niet pertinent zijn, en verwijst ook naar schriftelijke opmerkingen die hij maakte met betrekking tot de beslissing.

De Raad merkt vooreerst op dat de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen betrekking hebben op de vraag of hij wist dat zijn broers samen in hetzelfde gebouw als hem gevangen werden gehouden en of hij hen heeft horen schreeuwen. Het betreft daarbij fundamentele en zwaarwichtige feiten van het asielaanvraag. Verzoekers verklaring dat het hierbij om onbelangrijke details zou gaan, kan geenszins worden bijgetreden.

Verzoeker geeft evenmin enige verklaring met betrekking tot het feit dat het gedrag van zijn echtgenote en zijn schoonmoeder inconsequent is ten aanzien van de vrees die zij hadden ten aanzien van zijn sjiitische neef – lid van een militia. Verzoeker sprak zich ook tegen met betrekking tot het verloop van de onverwachte confrontatie met O. Ook hier betreft dit het verloop van de fundamentele feiten waarop de asielaanvraag gesteund is. Verzoeker betwist evenmin de tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn verblijfplaats in de maanden voorafgaand aan zijn vlucht uit Irak. Aangezien verzoeker beweerde dat hij sinds de ontmoeting met zijn neef ondergedoken leefde in de wijk Al Fadel, tast zijn aanvankelijke verklaring, dat hij in de laatste dagen voor zijn vertrek woonde in het huis in Adhamiya, ook hier de kern van zijn relaas aan. Verzoeker brengt geen enkel argument aan ter verklaring van deze tegenstrijdigheden verklaringen.

Verzoeker legde ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent het tijdstip waarop zijn belagers het huis van zijn broer zouden hebben bezocht. In de bestreden beslissing wordt zeer terecht opgemerkt dat dit het

laatste vervolgingsfeit is dat zich in Irak zou hebben afgespeeld, zodat kan worden verwacht dat verzoeker ook eenduidige verklaringen aflegt met betrekking tot deze gebeurtenis.

In een uit het Arabisch vertaalde nota met zijn persoonlijke opmerkingen bij het gehoor, voert verzoeker aan dat hij in het derde interview (tweede gehoor CGVS) een storing had van zijn hoorapparaat. Verzoeker duidt echter niet aan welke vragen hij niet begrepen zou hebben. Uit de lezing van de gehoorverslag blijkt dat bij de aanvang van het tweede gehoor verzoeker moeilijkheden had met zijn hoorapparaat. Nadat de tolk dichter bij verzoeker ging zitten, bleek het gehoor zonder problemen te kunnen doorgaan. Verzoeker verklaarde dat hij de vragen goed verstond en bleek de vragen te kunnen beantwoorden. Daarenboven merkt de Raad op dat de hierboven vastgestelde motieven betrekking hebben op uitdrukkelijke tegenstrijdigheden in verband met specifieke gebeurtenissen. De Raad ziet niet meteen in, noch blijkt uit de gehoorverslag, hoe deze tegenstrijdigheden zouden kunnen verklaard worden door een auditief probleem van verzoeker. Verzoeker licht dit verder ook niet toe.

Verzoeker voert aan dat hij net naar beneden kwam om te ontbijten toen de neef onverwacht binnenkwam en geeft hierbij een nieuwe versie van de feiten. Dit wijzigt niets aan het feit dat verzoeker in de twee verhoren op het CGVS eenduidig verklaarde dat zijn vrouw hem naar beneden riep om te ontbijten terwijl zijn neef O. er al zat. Verzoekers *post factum*-aanpassing van zijn verklaringen mist aan overtuigingskracht om dit motief te weerleggen.

Waar hij verklaart dat zijn vrouw hem vertelde dat O. contact nam met een groep na verzoekers ontsnapping, zijn vrouw bedreigde en haar dwong om de echtscheiding aan te vragen, weerlegt verzoeker niet de tegenstrijdigheid dat hij eerst verklaarde dat hijzelf de neef hoorde bellen (CGVS I, p. 9), terwijl hij bij het tweede gehoor op het CGVS beweerde dat hij O. niet had zien of horen bellen (CGVS II p. 12, 15).

Uit het eerste gehoorverslag blijkt ook wel degelijk dat hij verklaarde tijdens de laatste dagen voor zijn vertrek in Adhamiya te hebben verbleven (CGVS I, p. 5).

Verzoeker wijst nogmaals op het feit dat hij problemen had met zijn hoorapparaat en wijst er op dat zijn broer in 2015 naar Turkije reisde na de aanval op zijn huis door gewapende mannen. Ook hier weerlegt hij evenwel niet de inconsistente verklaringen met betrekking tot het bezoek van de mannen (augustus 2014 (CGVS I) vs. juni 2015 CGVS II). Verzoeker werd op deze inconsistenties gewezen; uit geen van beide gehoorverslagen kan worden afgeleid dat er zich in dit verband problemen zouden hebben voorgedaan met verzoekers hoorapparaat.

Wat betreft de echtscheidingsakte die verzoeker neerlegt, legt verzoeker hiervan geen eensluidend verklaarde vertaling neer, zoals vereist door artikel 8 van het PR RvV, zodat het de Raad niet mogelijk is de omstandigheden van de echtscheiding na te gaan. Hetzelfde moet worden opgemerkt wat betreft de volmacht aan zijn moeder om de beslissing over de echtscheiding te bekomen. Het stuk met betrekking tot de onteigening van zijn woning werd eveneens niet vertaald en betreft bovendien slechts een kopie, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Uit de stukken van het administratief dossier ("*COI Focus Irak. Corruptie en documentenfraude*") blijkt immers dat valse documenten in Irak eenvoudig te verkrijgen zijn tegen betaling.

Het medisch attest met betrekking tot de schotwonde heeft betrekking op de gebeurtenissen in 2007. Voorts ziet de Raad niet in hoe de vaststelling door een arts in België in 2017, dat verzoeker een letsel heeft uit een schotwonde, enig licht kan werpen op de omstandigheden waarin deze verwonding werd opgelopen. Het betreft immers een gebeurtenis van jaren geleden in een ander land, zodat de vaststelling van de arts niet verder kan strekken dan de bevestiging dat verzoeker een dergelijk letsel heeft.

De Raad bevestigt de motieven van de bestreden beslissing en maakt deze tot de zijne.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. De subsidiaire bescherming

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

Verzoeker verwijst daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to

other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers oplevert, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Iraakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Verzoeker toont geen persoonlijke omstandigheden aan die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Verzoeker er wijst tenslotte nog op dat aan zijn neef wel degelijk subsidiaire bescherming werd toegekend. De Raad merkt op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Het feit dat aan verzoekers neef subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, houdt niet in dat geen actuele beoordeling dient te worden gemaakt van de veiligheidssituatie in Bagdad. Daarenboven blijkt ook uit de stukken van het dossier dat verzoekers neef specifieke elementen heeft aangevoerd die bewijskrachtig werden aangebracht. Verzoeker toont in het geheel niet aan op welke wijze deze elementen ook op hem van toepassing zouden zijn.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT